

[Mimi Stilling Jakobsen]

bag sig. Vi er stadig væk enige om, at bidragene burde forhøjes, og også om, at man burde lempe statens del af udgifterne, men vi er altså kede af, at ministeren ikke længere står ved, at den kompensation, der gives, bliver givet direkte til den arbejdsgiver, der har indbetalt pengene, og at kompensationen består i det beløb, man har indbetalt, og ikke noget som helst andet.

På baggrund af disse betæneligheder må vi altså undlade at stemme.

Waldorff (VS):

VS vil også undlade at stemme vedrørende dette lovforslag, men det er ud fra nogle noget anderledes begrundelser end dem, vi lige har hørt.

Som jeg skrev i tillægsbetænkningen, vil vi godt anerkende, at det faktisk er en reel forbedring, når man forhøjer den laveste sats. Den er ikke særlig stor, men den er der, og hvis det var det, dette lovforslag handlede om, ville vi stemme for det.

Når vi ikke kan stemme for det, men må undlade at stemme, skyldes det for det første, at man har kunnet konstatere, at arbejdsgiverne ikke har betalt den del af efterlønsordningen, som det var meningen de skulle betale. Det er den første ting. For det andet skyldes vor holdning den måde, man har tænkt sig at finansiere specielt forhøjelsen fra de 60 pct. til de 70 pct. på. Det viser, at man er i skred væk fra, hvad der lignede et forsikringssystem i efterlønsordningen. Det er sådan set en central diskussion, netop når vi diskuterer: er det en forsikringsordning, eller er det en social ordning?

SF har været inde på denne problematik og har ligesom forsvaret, at medlemmerne af fagforeningerne skulle betale til denne efterlønsordning, for at fastslå, at det var et forsikringsprincip, som lå bagved, og derved holdt den klart adskilt fra de forskellige sociale ordninger. Det er jeg enig i. Det er vigtigt at fastholde dette forsikringsprincip. Men jeg vil godt minde om, at her laver man en lille forbedring af efterlønsordningen, og så siger man: den skal alene medlemmerne betale, den skal arbejdsgiverne ikke betale noget af. Efter at de i forvejen ikke har betalt deres fulde andel, efter at arbejdsgiverne som helhed har fået et stort beløb som kompensation for de større efterlønsudgifter, efter det siger

man: forbedringer skal udelukkende hvile på medlemmerne. På trods af at både SF og vi og sandsynligvis også store dele af socialdemokratiet netop ser behovet for efterlønsordningen som et udtryk for den nedslidning, som først og fremmest produktionens indretning er skyld i!

I den situation, hvor SF altså siger: vi vil godt være med til at lade medlemmerne betale for denne forhøjelse for at fastslå, at det er et forsikringsprincip, går regeringen, socialdemokratiet, lige præcis den modsatte vej og siger: o. k., I kan godt få forbedringer, men I skal selv betale dem fuldt ud.

Dette viser meget tydeligt, at det i virkeligheden mindre drejer sig om en principiel diskussion – en social ordning eller et forsikringsprincip? – end det handler om: hvem står stærkest, hvem har bedst mulighed for at vælte udgifterne over på den anden? Her mener jeg, det er nødvendigt at fastholde fra arbejderside, at det er arbejdsgiverne, der skal finansiere den. Vi kan ikke acceptere, at regeringen benytter sådanne lejligheder til at udhule efterlønsordningen og gøre den dyre for medlemmerne.

Det er på grund af den bevægelse væk fra det begrænsede arbejdsgiverbidrag, der oprindeligt lå i ordningen, vi ikke kan stemme for den foreliggende forbedring, som vi ellers synes er god nok.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bliver desværre nødt til at ofre et par ord på at forklare, hvordan den politiske virkelighed er: Den politiske virkelighed er den, at hvis ikke dette var blevet en realitet, havde man fået forhøjelserne alligevel på 12 kr. 50 øre om måneden. Man havde fået en udvidelse fra de 200 timer til 400 timer, og de millioner, som arbejdsgiverne skulle have indbetalt til denne ordning, var automatisk gået tilbage til dem. Sådan lå landet, inden SF overhovedet kom i betragtning. Det er den politiske virkelighed, at vi nu står med et resultat, der betyder 473 kr. i forhøjelse til de dårligst stillede efterlønsmodtagere. Hvis ikke vi var gået ind dér, havde man fået forhøjelserne alligevel og en udvidelse af timeantallet. Det er den politiske virkelighed, hr. Waldorff.